

Bemærkninger til lovforslaget.

Formålet med lovforslaget er en forbedring af dagpengeydelse og en forenkling af loven.

I stedet for en utilstrækkelig og alt for sent virkende regulering af dagpengesatserne er det lovforslagets hensigt at stille dagpengene i forhold til den aktuelle gennemsnitlige fortjeneste, at fjerne tillæg, der besværliggør administrationen, at yde tilskud efter enkle principper og at åbne vejen for strukturændringer inden for området.

For tiden (1. oktober 1965) kan der ydes en forsørger med to børn under ledighed (forsørger over 3 års medlemsret, heltbetalende, Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund):

Dagpenge	24 kr. 10 ø.
Børnetillæg, 2 kr. 50 øre pr. barn pr. dag	5 - 00 -
Huslejhjælp, maks. 190 pr. md. $\frac{1}{25}$ del	7 - 60 -
	<hr/>
	36 kr. 70 ø.

Hertil kan ydes brændselshjælp og julehjælp efter de i loven fastsatte dages ledighed.

Dette beløb forhøjes efter ændringsforslaget til lovens § 15, stk. 3, til 90 pct. af fagets gennemsnitlige timefortjeneste, for en jord- og betonarbejder (uden for hovedstaden) til 289 kr. beregnet for 6 dage efter 90 pct. af 45 timer gange 7 kr. 15 øre.

Efter lovforslaget er det meningen, at alle tillæg (husleje-, brændsels-, børne- og julehjælp) bortfalder i omstillingsåret. Når omstillingsperioden (300 dage) er overstået, nedsættes dagpengene til 70 pct. af den gennemsnitlige timefortjeneste med ydelse af børnetillæg efter forsorgsloven. Det vil i det nævnte eksempel sige 225 kr. pr. uge plus forsorgslovens børnetillæg på 130 kr. pr. md. pr. barn, udregnet pr. dag ($\frac{1}{25}$) 5 kr. 20 øre pr. barn pr. dag.

Loven vil herefter kun opretholde børnetillæg som efter anden lovgivning. Rejsehjælp, flyttehjælp og hjælp til dobbelt husførelse burde egentlig overgå til bestemmelserne for arbejdsanvisningen med varierende muligheder for at flytte arbejdskraften, men foreslås bibeholdt.

Lovens bestemmelser (§ 15 A) om, at „retten til at erholde understøttelse bortfalder, når et medlem ikke har haft arbejde som lønarbejder i henholdsvis 26 eller 39 uger . . .“, og andre kontrolforanstaltninger bortfalder. Der er i forvejen kontrolforanstaltninger nok. Arbejdsdirektøren skal virke for oprettelse af kursus i områder, hvor der hersker betydelig arbejdsløshed. Direktøren har tilsyn med arbejdsløsheds-kasserne og kassernes kontrolforanstaltninger. Direktøren kan over de

offentlige anvisningskontorer foretage stikprøver, undersøgelser m. m. for at kontrollere medlemmernes arbejdsperioder og fortjenester. Hertil kommer lovens § 10, stk. 4, der giver ret til særlige undersøgelser, når medlemmets ledighed inden for et understøttelsesår har nået en vis grænse. Denne sidste bestemmelse, der er en af de få tilføjelser af nyere dato, er meget vigtig og giver tilstrækkelig kontrol. Det bestemmes her, at der kan gennemføres særlige foranstaltninger for at bringe medlemmet tilbage til arbejdsmarkedet. Når denne kontrolforanstaltning opretholdes, er loven, også i forhold til andre love, tilstrækkeligt dækket.

Udgifterne foreslås dækket ved et medlemsbidrag, der ikke må overstige 15 pct., et tilskud fra statskassen på 55 pct. og arbejdsgivernes bidrag, der foreslås fastsat til 30 pct. af kassernes udgifter i foregående regnskabsår.

Beregninger foretaget af arbejdsministeriet i 1964 opgør byrdefordelingen for kasserne i regnskabsåret 1962-63 til følgende:

Kontingenter	113,9 mill. kr.	(54,1 pct.)
Staten (netto)	43,4 — -	(20,6 —)
Kommunerne	14,5 — -	(6,9 —)
Arbejdsgiverne	38,7 — -	(18,4 —)
	<hr/>	
	210,5 mill. kr.	(100,0 pct.)

Af kontingentudgifterne betaler de dårligst lønede arbejdere langt størsteparten. For Arbejdsmands- og Specialarbejdernes Forbund var det samlede medlemsbidrag det nævnte år ca. 60 mill. kr.

Om byrdefordelingen i andre lande har arbejdsministeriet i 1964 meddelt følgende:

	Det offentlige pct.	Arbejdsgiverne pct.	De forsikrede pct.
Danmark	50	10	40
Sverige	50	0	50
Norge	25	37	37
Storbritannien . .	20	40	40
Vesttyskland . . .	10	45	45
Holland	20	40	40
Belgien	70	15	15

Den foreslåede ændring af tilskudsordningen vil forøge udgifterne for stat, kommune og arbejdsgivere. Det vil være rimeligt at ændre byrdefordelingen, fordi uforskyldt ledighed bl.a. er et spørgsmål om økonomisk politik, forsømt egnsudvikling og industrielle omstillingsprocesser. De, der forårsager ledigheden, må iberegne omkostningerne herved.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.